

ahne, suurde tahtmiste ja himmudega täidetud, narriline mees! Sa ollid ommal ajal laps, pärrast noormees, tuggew ja rammus. Siit, sinno silma aukude seest, paistsid üks kord ühhed terrawad armulissed, ehk sure wihhaga täidetud filmad wälja! Sa ollid ehk üks kohtomoistja, kelle eest tuhanded mütsi mahha tõmbasid, ehk ollid ka nisugune, kes ennast üllematte ette mani mahha piddi kummardama. Sa ollid ehk üks suur wäe üllem, kelle kässo peäle tuhanded püssid paukusid ja kus siis tuhanded langesid; ehk kelle kässo peäle linnade walli mürid mahha põrrutati, mis läbbi hirmus werre walla minne, risuminne ja surm ni ja ni mitmele tulli. Ehk ollid sinna ka muido üks alw karjamees, kes lomadega möda metsa kõndis, kellel saggedaste leiwa pudus olli. Ehk kandsid ka kuld keed omma kaelas ja autähti rindas. Müüd hingad siin rahho sees ja ei tea sest, mis on olnud ehk mis praego weel on. Nenda on keif innimesse ello siin ma ilma peäl, wahhest sure au sees ja wahhest mad-

dalas ja põrmus; agga surmas ja tulles ellus on keif ühhed. Mis mullast on, saab jälle mullaks. Ka minna saan sinno jure tulla, sind näggema ja sinnuga iggaweste kokko jama. Hinga siis siin mulla põues, kus sind praego mattan, funni wiimse üllestõusmisse päwani, kus keif sawad ülles ärratud, kül tülled siis ka wälja. Hinga rahho sees, et mitte ennam ühhe surrelikko jalg so wasto ei tõuka, Ehk teeb üks teine ka minnule pärrast sadda aastat seddasamma head, mis ma sinnule tänna teinud.

Armsad luggejad! nenda peaksime meie keif mõtlema ja teggema, kui furno luid näme ja neid mitte, kuidas parrako on sündinud, innimesse luid, ellajatte ludega ühtlasse, kalo peäle pannema ja ärra müma, et agga omma rahha ahnust jaoksime täita. Kauaks on meie ello? ja siiski unnustawad saggedaste keige targemad sedda ärra, mil ajal ja kuidas temma lahkuminne siit ilmast saab ollema, olgo temma usso ja ello seisus mis ial tahhes: